

Bylo proto odmítnouti dovolací stížnost, pokud byla podána »představenstvem«.

2. Družstvo ve V. usneslo se na valné hromadě dne 8. září 1926 na likvidaci.

Rejstříkový soud na základě tohoto usnesení valné hromady povolil k odpovědi ze dne 6. listopadu 1926 usnesením ze dne 15. dubna 1927 č. Firm 843/27 zápis zrušení a likvidace družstva do společenstevního rejstříku, pak zápis likvidatorů a vyznačil firmu jako firmu likvidační.

Zákonné následky likvidačního vlastně zrušovacího usnesení společenstva nemohla odčinit pozdější valná hromada z 23. června 1928, jejíž obor působnosti již zrušovacím usnesením předcházející valné hromady a zákonnými předpisy (§§ 36 č. 3 a 40 družst. zák.), jež jsou rázu donucovacího, byl obmezen jen na likvidaci a činnosti již zrušovacím usnesením předcházející valné hromady, překročila obor své působnosti a porušila zákonné předpisy, jichž určitý doslov nepřipouští výjimky (srov. rozhod. č. 3502 sbírky nejv. s.). Nemůže-li však ani valná hromada zvrátit původní usnesení na likvidaci družstva, která ostatně byla již skončena, nemohou tak učiniti ani jednotliví členové.

Pokud jde o výmaz firmy po skončení likvidace, zaujal rekursní soud v podstatě správné stanovisko, zdůrazniv zejména, že lze k výmazu přistoupiti ihned, jakmile je prokázáno uspokojení věřitelů. Otázkou, zdali tomu tak bylo i v tomto případě, bude se rejstříkovému soudu zvláště zabývat.

V ostatním stačí poukázat na důvodům napadeného usnesení, které nebyly dovolací stížností vyvráceny.

Dovolací stížnost není odůvodněna a nemohlo jí být vyhověno. -r.

Vede-li se protokolovaný podnik obchodní kupce jednotlivce dále na účet pozůstalosti dědicem, jemuž svěřena její správa, může věřitel žalovati přímo firmu a nikoliv pozůstalost.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 15. prosince 1928 Rv I. 804/28. Krajský soud v Plzni Ck IV. a 80/27.)

Žalobě vznesené proti formě protokolované, jejíž samojednatel zemřel a již vede dále pozůstalá vdova za pozůstalost, kteréž vdově žaloba byla doručena, o zaplacení částky 10.000 Kč bylo v nižších stolicích vyhověno.

Nejvyšší soud rozsudek potvrdil dovolání strany žalované z těchto důvodů nevychýv:

Dovolání, vytýkající nesprávné právní posouzení, nelze přiznati oprávněnosti, neboť odvolací soud posoudil věc po právní stránce úplně správně.

Zemřel-li majitel obchodního podniku, tvoří tento ovšem část pozůstalostního jmění a nechce-li věřitel zůstavitelův vyčkatí odevzdání pozůstalosti, může svoje nároky uplatňovati proti pozůstalosti. Vede-li se však obchodní podnik dále na účet pozůstalosti pod starou firmou, jak tomu jest v tomto předmetném případě, byla žalobkyně také oprávněna zažalovati tuto firmu. Tím, že v obchodním rejstříku bylo poznamenáno, že majitel firmy zemřel a že po dobu projednání pozůstalosti spravuje tuto a zastupuje firmu jeho vdova Josefa X., firma nijak nezanikla, a naopak bylo tím projevováno, že firma trvá dále po dobu pozůstalostního řízení (Srov. Komentář, Staub Pisko č. 22. Dr. O. Pisko »Das Unternehmen« § 9; Dr. Jar. Svamberk »Právo firemní« str. 51; Grünhuts Zeitschrift sv. 32, str. 471.) Nelze tudíž nahlížeti, že by žalobce nebyl oprávněn žalovati firmu.

Mylný právní názor dovolatelčin není také nijak ospravedlněn rozhodnutím, jichž se žalovaná dovolává, neboť z nich nevyplývá, že by za předpokladů, jak byly zde zjištěny, nemohla být žalována firma zemřelého majetníka. Poněvadž firma jest jen jméno obchodníka (čl. 15 obch. zák.) a žaloba vlastně směřuje proti pozůstalosti zemřelého majetníka, jest samozřejmé, že žalobkyně může žádati uspokojení jen do výše pozůstalého jmění. Bylo by však zbytečné žádati, aby to také pojmato bylo do žalobního návrhu.

Dovolací důvod č. 4 § 503 c. ř. s. není proto opodstatněn a dovolání musilo se minouti s úspěchem. -r.

Vlastník vymáhající na detentoru vydání věci, na kteréž si tento osobuje nabytí zástavního práva jinou osobou zřízeného, musí prokázati **obmyslnost** žalovaného při nabytí držby věci.

Otázka poctivosti případně obmyslnosti jest otázkou právní a jest ji vyřešiti ze zjištěných okolností i ve věcech obchodních na podkladě předpisu § 326 obch. z., dle kterého již pouhá **pochybnost** držitele při nabytí držby (zástavy) činí držení jeho obmyslným.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 21. prosince 1928 Rv I 727/28. Krajský soud v Písku Ck I 24/27.)

Žalobě Antonie Z. proti spořitelně X o vydání vkladní knížky a zaplacení 18.000 Kč bylo ve všech stolicích vyhověno.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Dovolání, opřené toliko o dovolací důvod č. 4 § 503 c. ř. s. není opodstatněno.

Podle nesporného skutkového stavu věci, nižšími soudy zjištěného, který se stal podle § 498 a 513 c. ř. s. závazným i pro dovolací soud, nebyv ani odvoláním ani dovoláním napaden, zakoupila žalovaná k příkazu žalobkyně za její peníze cenné papíry v ceně 152.550 Kč, které pak žalobkyně dala jako své vlastnictví, což bylo žalované známo, do úschovy k žalované, kdež byly uloženy na depositní list č. 700, znějící na jméno X a jsou tam dosud uloženy.

Proti vlastnické žalobě (§ 366 obch. z.), kterou se domáhá žalobkyně vydání uvedené depositní knížky a zaplacení splatných úroků z cenných papírů, hájí se žalovaná obranou, vrcholící v tom, že žalovaná nabyla na cenných papírech, uložených na uvedenou vkladní knížku zástavního práva a je jejich poctivou držitelkou, obdrževši je do zástavy od Františka B., zetě žalobkyně.

Ve sporu jde jediné o otázku, zda lze žalovanou považovati za poctivou držitelku zástavy, či zda držení její bylo obmyslné, jak namítá žalobkyně. Neboť ať se již obrana žalované posuzuje s hlediska § 367 obch. z. anebo s hlediska čl. 306 obch. z., vždy jest příznivý výsledek její závislý na rozřešení otázky, zda lze žalovanou spořitelnu pokládati za poctivého držitele zástavy, či nikoli, při čemž jest míti na zřeteli, že poctivost, případně obmyslnost držitele musí býti dána v době nabytí držení. (Stubenrauch str. 459, Staub Pisko, Komentář ku čl. 306 obch. z.)

Namítá-li žalobkyně, že držení žalované bylo obmyslné, náleželo jí, aby prokázala, že tomu tak jest, když se podle § 328 obch. z. má v pochybnosti za to, že držení je bezelstné. (Srov. Stubenrauch str. 397.)

Otázka poctivosti, případně obmyslnosti držení, jest otázkou právní (srov. Neumann str. 1500) a jest ji vyřešiti ze zjištěných okolností na podkladě předpisu § 326 obch. z., když obchodní zákon sám nemá ustanovení, otázky té se týkajících. Nižší soudy zodpověděly záporně otázku, zda žalovaná byla poctivou držitelkou, a je s nimi souhlasiti.

Podle § 326 obch. z. ve spojení s § 368 obch. z. činí již pouhá pochybnost držitele, »že se může z okolností domnívati«, »že mohl míti z jiných okolností důvodné podezření«, držení jeho obmyslným, jde-li o věc patřící jiné osobě. (Viz Stubenrauch str. 396.)

Uvážili-li se nyní, že žalovaná věděla v době, když František B. složil u ní dne 4. září 1924 ku krytí úvěru své firmy depositní knížku, vystavenou žalovanou spořitelnou žalobkyni na složené u ní cenné papíry v ceně 152.550 Kč, že cenné papíry, uložené u ní na onu depositní knížku, jsou vlastnictvím žalobkyně a dále že František B. složil depositní knížku u žalované, aniž předložil k tomu nějaké zmocnění vlastníci deposita anebo tvrdil (neboť že by tomu tak bylo, žalovaná neuvědla), že jest zmocněncem žalobkyně, tu, i když se přihlíží k ustanovením řádu žalované spořitelny, dle něhož spořitelna není povinna zkoumati ani totožnost osoby ani její oprávněnost ku přijetí deposita, nelze se ubrániti dojmu, že žalované musila vzniknouti, právě že věděla, kdo jest pravým vlastníkem deposita a že složitelem depositní knížky byl, jak žalovaná sama tvrdí, její dlužník, který dosud nekryl úvěrové povinnosti ohledně úvěru jemu žalovanou poskytnutého, pochybnost, případně mohla míti důvodné podezření o tom, že jde ohledně depositní knížky o cizí věc a že také neměla pravděpodobného důvodu pro to, by mohla věřiti, že složitel depositní knížky jedná se souhlasem vlastnickým. Vznik tohoto podezření musila u žalované vyvolati také okolnost, že František B. jako